1

Уолтър Неш се събуди внезапно, когато самолетът, с който летеше за Хонконг, попадна в турбуленция. Извърна глава и видя, че шефът му Рет Темпъл сега седи до него.

Вече разсънен, Неш погледна към Лин Райдър, която спеше на предния ред от другата страна на пътеката. Беше на трийсет и няколко години и имаше дълга бяла коса, но той не можеше да прецени дали това е естественият ѝ цвят, или е боядисана. Лин беше асистентка на Виктория Стиърс – една от най-опасните престъпници в света. Всички те бяха на борда на частния ѝ самолет и пътуваха за среща с нея по изричното ѝ желание.

Неш видя отражението си в прозореца и се замисли за живота си. Някога беше кротък, съблюдаващ закона бизнес мениджър, висок и твърде слаб, с гъста коса. Нямаше видими мускули, нито татуировки. После по принуда обръсна главата си, пусна си брада и се превърна в мускулеста татуирана бойна машина с нова самоличност: Дилън Хоуп, експерт по лична охрана. Сега никой – дори съпругата му Джудит – не можеше да го познае.

Беше извървял пътя от анализирането на бизнес планове, придобиването на компании и летенето с корпоративни самолети без напрежение и рискове до въвличането в една смъртоносна игра на котка и мишка. Трябваше да заблуди всички около себе си, че е Дилън Хоуп. Знаеше, че Лин Райдър и Виктория Стиърс се стремят да убият Уолтър Неш, защото беше нает от ФБР да помогне за унищожаването на престъпната им империя.

Наистина живея в паралелен свят. И сериозно се съмнявам, че някога ще се върна в моя, ако изобщо все още съществува.

Той се обърна към главния изпълнителен директор на компанията „Сибаритик Инвестмънтс“, където работеше някога. Когато бе затворил очи, Рет Темпъл седеше от другата страна на пътеката. Защо се беше преместил до него? Дребен детайл, наистина, но Неш усещаше, че дори невинните на пръв поглед действия имат значение в този момент.

Вече в ролята на Дилън Хоуп, бе успял да убеди бившия си шеф да го наеме като личен бодигард. Темпъл нямаше никаква представа за истинската му самоличност.

Сега Уолтър Неш изрече бавно и отчетливо, както говореше след трансформацията си:

– Проблем ли има?

Темпъл отвърна тихо:

– Виж, Дилън, това е деликатен въпрос, но Виктория Стиърс не е... особено почтена.

– Добре – каза той предпазливо. – Какво точно имате предвид?

– Тя е опасен човек. Не искам да допуснеш грешка и да си навлечеш неприятности, когато се срещнеш с нея.

Неш смяташе, че е много по-вероятно Темпъл да не желае някой да го забърка в неприятности с Виктория Стиърс. И въпреки че добре знаеше отговора, попита:

– В какъв смисъл е непочтена и опасна?

– В смисъл, че върти незаконна търговия с наркотици по целия свят. И поръчва убийства.

Неш го погледна с престорено изумление.

– Но какво става, господин Темпъл? Защо богат човек като вас си има вземане-даване с престъпница?

– Дълга история, Дилън. Баща ми работеше с нея, за да възстанови богатството си. Той ме въвлече в тези операции. Искам да се измъкна, но не мога. Повярвай ми, пробвал съм.

– И тя държи да се срещнете? Защо?

Темпъл се наведе към него и каза шепнешком:

– ФБР се опита да проникне в компанията ми чрез къртица. Шпионин, който да им помага.

Неш зяпна смаян.

– ФБР! Боже, не искам да се забърквам в подобно нещо.

– Тогава не биваше да идваш – долетя глас.

Двамата вдигнаха очи и видяха Райдър да стои на пътеката и да ги гледа намръщено.

– Всъщност, както ясно заявих, изобщо не исках да идваш.

Неш се опита да обясни:

– Като личен охранител на господин Темпъл, настоях да дойда, защото се тревожех за неговата безопасност. Но, честно казано, може би щях да се откажа, ако знаех всички факти.

Райдър хвърли унищожителен поглед към Темпъл и преди да седне, изсъска:

– И сега, след като ти бяха предоставени някои факти, ще видим какво ще се случи, като пристигнем в Хонконг.

– Дилън, съжалявам, че се забърка в това – промърмори шефът му. – Наистина съжалявам.

Той се върна на мястото си, затвори очи и се опита да се успокои с дълбоки вдишвания.

Неш сви рамене, изпълнен с мрачно предчувствие, но и донякъде окуражен от вероятния изход.

Е, това може да е краят ми. Само че, ако се проваля, ще повлека и други със себе си. А Виктория Стиърс ще е първата.

2

На летището ги посрещна мъж с айпад, на чийто екран бе изписано името *Лин Райдър*. Той ги заведе до голям бус „Мерцедес“, който ги чакаше на паркинга. Освен шофьора в него имаше още четирима мъже, всичките въоръжени. Натовариха багажа им и потеглиха с по един едър охранител от двете страни на Неш и Темпъл. Влязоха в тунела под Виктория Харбър и излязоха от другата страна на пристанището. След още доста път стигнаха до висока сграда в квартал „Хун Хом“, който се намираше в югоизточната част на полуостров Коулун. Неш разпозна района, защото беше отсядал наблизо по време на предишно пътуване, докато работеше в „Сибаритик“.

Мерцедесът паркира в подземния гараж на сградата и минута по-късно един стъклен асансьор ги понесе нагоре.

Темпъл бе видимо нервен, Райдър – самоуверена, а той се стараеше да изглежда спокоен, въпреки че беше много притеснен.

В просторното фоайе ги очакваха други двама въоръжени мъже. Те ги претърсиха щателно и незабавно конфискуваха двата пистолета на Неш и телефоните им.

– Върнете ми ги – настоя той, но напразно.

Въведоха ги в огромна стая с прозорци от пода до тавана и зашеметяваща гледка към пристанището. Райдър седна до едно голямо кресло в средата на стаята и им посочи двата стола отсреща.

Неш се озърна и обстановката не му хареса. Беше останал без оръжие, а изходите се охраняваха. Освен това се намираше в чужда страна, контролирана от Китай.

Нямаш право на грешка.

В този миг влезе Виктория Стиърс.

Бяха му показали нейна снимка по време на среща с ФБР. Беше дъщеря на китайка и англичанин. Висока и стройна, с дълга черна коса и порцеланова кожа, тя се приближи с плавна походка в лъскавите си тъмни дрехи, които я покриваха цялата с изключение на шията, лицето и дланите. Не носеше оръжие и не изглеждаше особено заплашителна, но при появата ѝ косъмчетата по врата му настръхнаха. Предусещаше, че всеки момент може да се случи нещо жестоко и разрушително. Забеляза, че шефът му я наблюдава с ясно доловим страх.

Стиърс се усмихна на Райдър.

– Благодаря ти, Лин, свърши отлична работа.

– Разчитайте на мен.

Виктория кимна леко и се обърна към Темпъл:

– Запознайте ме с вашия колега, който е настоял да ви придружи въпреки моите възражения.

Той се прокашля и каза:

– Това е Дилън Хоуп, моят бодигард.

– Вашият бодигард? Боите ли се от нещо, господин Темпъл?

– Всеки има от какво да се бои, госпожице Стиърс.

Тя стрелна с поглед Райдър, преди да продължи:

– Доколкото разбрах, сте информирали господин Хоуп за някои неща. Права ли съм?

Забелязал самодоволната физиономия на Райдър, Темпъл раздразнено стисна устни, преди да отговори:

– Трябваше да бъде информиран най-общо за нашия бизнес. Но той е професионалист и всичко ще бъде запазено в строга тайна, уверявам ви.

Изражението на Стиърс стана още по-сурово.

– Разкрили сте част от нашия бизнес на човек, когото дори не познавам? Без съмнение сте извършили нещо непростимо.

– Казаха ми, че сте го одобрили. А и той може да ви бъде много полезен. Говорим за професионалист от класа.

– Вече имам много такива на служба при мен, господин Темпъл. Не се нуждая от още. – Тя бавно отмести изпепеляващия си поглед от него към Неш. – Въпреки това, господин Хоуп, след като вече сте тук, ще бъде интересно да видим дали наистина можете да се превърнете в ценен кадър. Надявам се, че разбирате какво означава това.

– Да, напълно – отговори той със спокоен глас, макар че се напрегна заради заплашителния ѝ тон.

Да можех да се добера до онзи, който ми отне оръжията.

Сякаш прочела мислите му, Стиърс протегна ръка. Един от охранителите извади деветмилиметров глок и ѝ го подаде. Тя го хвана, провери пълнителя и дръпна затвора, за да зареди патрон в цевта. Докато я наблюдаваше, Темпъл се вкамени на стола си, а Неш усети, че мускулите му се стягат.

– Отличен избор за лично оръжие, господин Хоуп – каза тя. – И все пак аз предпочитам „Норинко НП42 Мини“. Такава съм си, доверявам се на местното производство.

– Китайците също правят добри оръжия – отбеляза той.

– Така е. В края на краищата те ме създадоха. Разбрах, че трима от моите хора са арестувани от ФБР. Това е сериозен удар, който намирам за неприемлив. Трябва да им бъде потърсена отговорност.

Темпъл погледна тревожно към Райдър и се заоправдава:

– Нямам нищо общо с това. Не беше мое решение. Всъщност аз се противопоставих.

Стиърс повиши тон:

– Отричате всякаква отговорност за тази катастрофа, така ли? Сериозно ли говорите?

Темпъл запелтечи:

– Не исках да кажа... Просто... държа да посоча, че...

Видя, че изражението на Райдър става все по-ехидно, докато той продължаваше да се гърчи. В следващия миг Стиърс насочи пистолета към него, което го накара да вдигне ръце и да отстъпи назад. Неш се приготви да скочи върху нея, преди да е натиснала спусъка. Но тя завъртя пистолета наляво и простреля Райдър в главата. Жената падна на пода и дрехите и бялата ѝ коса се обляха в кръв. По бузата и ръката на Стиърс също имаше червени пръски. Един от охранителите се втурна и се зае да я почиства грижливо с мокра кърпичка. Други двама мъже нахлуха, увиха трупа в найлон и го изнесоха. Столът, на който беше седяла Райдър, също изчезна, а мраморният под бе старателно измит. Темпъл и Неш седяха на местата си зашеметени. Стиърс бе затворила очи.

Когато всички следи от убийството бяха премахнати, тя отвори очи и погледна двамата мъже.

– Смъртта може да бъде смущаваща – каза тихо. – И неприятна.

– Самата истина – отвърна с равен глас Неш, макар да усещаше, че му се гади.

– А също така и необходима – добави Стиърс, след което заяви на Темпъл: – Решенията, довели до задържането на мои агенти от ФБР... не са... добри.

– Не са – съгласи се моментално той. Все още изглеждаше ужасен.

Тя отново се обърна към Неш:

– Надявам се, че разбирате последствията от станалото преди малко, господин Хоуп.

– Имате предвид смъртта на Райдър ли? – предпазливо попита той.

Стиърс поклати глава.

– Разочаровате ме. Мислех, че е напълно очевидно – каза тя и вдигна пистолета. – Вие и личното ви оръжие току-що извършихте ужасно престъпление в Хонконг. И макар тук да няма смъртно наказание, в Китай има. Изпълнява се чрез смъртоносна инжекция или чрез разстрел. – Подаде пистолета на един от хората си. – Те ще изберат по кой от двата начина. Но и вие имате право на избор, който трябва да направите. – Взря се в Темпъл и продължи: – А като негов съучастник, вашата съдба няма да е много по-добра: доживотен затвор. Но все пак и вие можете да изберете.

– Искате да кажете, че изборът се свежда до това да приемем да работим с вас? – изгледа я мрачно Неш.

Тя отново поклати глава.

– Не с мен, а *за* мен.

– А ако откажем? – попита той, въпреки че вече знаеше отговора.

– Тогава ще бъдат предприети стъпки, за да се създаде впечатление, че убийството на асистентката ми е извършено в Китай. Ще бъдат предоставени всички необходими доказателства, за да обвинят вас двамата за смъртта ѝ. Останалото вече ви е известно. Единият ще бъде екзекутиран, а другият ще прекара живота си в китайски затвор. – После добави невъзмутимо: – Като се замисля, бих предпочела смъртта. Китайците често нямат милост дори към собствените си почтени граждани. А по отношение на престъпниците, при това чужденци, са абсолютно безпощадни. – Тя се втренчи в Темпъл. – Да не говорим, че в момента американците не са никак харесвани в Китай.

– Какво означава да работим за вас, госпожице Стиърс? – попита той с треперещ глас.

Неш си помисли, че знае отговора, но истината се оказа коренно различна.

– Майка ми е в затвор в друга държава. И вие двамата ще ми помогнете да я освободя.